

‘Tuurlijk’, zei Mira, haar moeder. Amelia zag haar glimlachen en daarna haar aandacht op de ronde klok aan de muur vestigen. Amelia volgde haar blik. *Trixie was laat. Trixie was normaal nooit te laat.* Net wanneer Amelia wilde vragen waar Trixie bleef, schrok ze van de deur aan de andere kant van de kamer, die openzwierde. Haar vader beende de kamer in en gooide zijn tas in de dichtstbijzijnde hoek. Amelia volgde hem met haar ogen en keek hoe hij Mira een kus gaf en zijn natte jas van zich afschudde.

‘Is Trixie er nog niet?’ vroeg hij met enige verbazing.

‘Ze zal zo wel komen’, antwoordde haar moeder op een geruststellende toon. Amelia leunde op het aanrecht en haalde haar gsm uit haar broekzak. Geen gemiste oproepen of berichtjes van Trixie.

Op hetzelfde moment stormde Trixie hijgend de keuken in, haar anders krullende kastanjebruine haren plakten plat tegen haar hoofd door de regen en dikke druppels gleden van haar donkerblauwe jas, die een klein plasje langs haar sneakers vormden. Ze had een klein bruin leren tasje bij dat Amelia niet herkende.

‘Sorry dat ik te laat ben, mijn step deed het niet en ik moest het laatste stuk door de stromende regen’, verontschuldigde ze hijgend. Haar hazelnootbruine ogen lieten zich even op die van Amelia rusten. Ze zag er over het algemeen kalm uit, maar de onrust in haar ogen wekte argwaan op bij Amelia. Alsof Trixie het merkte, scheurde ze haar blik los.

‘Ach, geen zorgen’, verzekerde Mira haar, terwijl ze een handdoek uit de keukenkast nam. ‘Fris je maar even op, anders vat je dadelijk nog kou.’ Dankbaar pakte Trixie de handdoek aan en haastte zich naar de badkamer om zich te drogen.

Het avondeten verliep zoals gewoonlijk, naast dat Amelia vond dat Trixie niet helemaal zichzelf was. Ze probeerde een paar keer aan te snijden dat Trixie een nieuw tasje droeg en zich vreemd gedroeg, maar haar ouders leken er niks van te merken en Trixie maakte er voluit gebruik van om het onderwerp zo snel mogelijk weg te wimpelen.

Die avond wandelde Amelia door de gang langs de badkamerdeur. Ze stopte en wandelde stil terug, aan de deur bleef ze even stilstaan. Voorzichtig klopte ze aan. Er kwam geen reactie. Zachtjes duwde ze

de deur open, sloop door de opening naar binnen, klikte het licht aan en trok de deur zo stil mogelijk achter zich dicht. In de badkamer hing een mistbank van het douchen en de spiegel boven het witte badkamermeubel was beslagen. Amelia liet haar handen op de lavabo rusten, toen plotseling iets hangend aan de verwarming haar aandacht trok.

Het bruine tasje van Trixie bungelde onbewaakt aan zijn hengel aan de knop van het verwarmingselement. Amelia wist dat sommige dingen, zoals tasjes en nachtkastjes, persoonlijk waren en je er niet in mocht gaan neuzen. Peinzend roffelde ze over het witte, vochtige hout naast de wasbak. *Bedwing je.* Ze zette een paar stappen richting de verwarming en stond nu binnen handbereik van het mysterieuze handtasje. Nieuwsgierig liet ze haar vingers over het materiaal glijden.

Het voelde soepel aan, met een reliëf van kleine blaadjes en bloemetjes over het gehele oppervlak van het leer. Aan de bovenzijde van de tas weerspiegelde een slanke, zilverkleurige rits het licht van de lamp. Het trekkertje lonkte naar haar. *Nee, je moet het vragen.* Abrupt zette Amelia een stap naar achter en draaide zich om. Met de klink van de badkamerdeur in haar hand, wierp ze een blik over haar schouder naar het tasje. Ze beet ongeduldig op haar lip. Mysterieuze dingen met rust laten was nooit haar sterkste kant geweest. Ze moest weten wat erin zat.

Amelia stapte vol curiositeit naar de deur aan de overkant van de gang, waar de logeerkamer lag. Het was in feite een kamer die voor Trixie bestemd was. Heel uitzonderlijk verbleven er ook andere gasten, ook al kon Amelia zich niet meer herinneren wanneer er voor het laatst iemand anders dan Trixie was verbleven. Ongeduldig klopte Amelia op het hout van de kamerdeur.

Voetstappen galmden van achter de gesloten deur. Met een piepend geluid draaide de deur open. Trixie leunde met haar hoofd tegen het kozijn en glimlachte vermoeid naar haar. Ze slenterde terug de kamer in, terwijl ze Amelia meewenkte. De logeerkamer weerspiegelde de luxe van haar eigen kamer en genoot ook van het uitzicht op de prachtige tuin.

Met moeite boog ze zich en merkte dat ze richting het laagste punt in de grond getrokken werd. De bodem omringde haar nu. Ze probeerde zich aan de rand van het gat vast te klampen, maar haar vingers gleden door het zand en ze werd door het gat getrokken.

Ze duwde haar handen tegen de zijanten, het gat bleek een korte tunnel te zijn. Ze merkte dat het haar niet echt afremde. Na een kleine meter opende de ruimte zich weer. Amelia keek rond en zag een grote open ruimte, met een stenen rotswand, bekleed en verlicht door honderden lichtgevende, gekleurde paddenstoelen, waarvan de meeste felgroen kleurden.

Amelia had maar even de tijd, kort voelde ze zich betoverd door de prachtige omgeving. Een tel later merkte ze dat ze los werd gelaten en gewichtloos in het water dreef. Ze draaide zich naar hetgeen haar naar beneden had gesleurd.

Een ronde bek met vlijmscherpe tanden opende onder haar. Ze probeerde weg te zwemmen, wat niet lukte. Per been pakte twee grote tentakels haar ter hoogte van haar knieën vast. Ze voelde de zuignappen kleverig en toch glibberig op haar huid plakken. De andere flexibele armen wiebelden agressief om haar heen.

Amelia wilde gillen, waardoor er luchtballen uit haar mond naar boven dwarrelden. Snel spreidde ze haar benen zo ver mogelijk, net genoeg om haar voeten tegen de zijanten van de bek te zetten. De andere tentakels plakten zich vast aan haar bovenbenen.

Ze voelde de kracht van de tentakels die haar naar binnen wilden sleuren en de nood om adem te halen. Ze slikte tegen het gevoel, haar knieën begonnen onder de druk pijnlijk naar binnen te kanten en haar zicht werd steeds waziger. *Ik eindig niet als visvoer!*

Zonder andere optie legde ze haar handpalmen op de glibberige bovenkant van de tentakels. Ze concentreerde zich. Ze zag de energie door de inktvis gieren als een groene vloeistof. *Kom op, je kan het.*

Meteen vloede de levenskracht via haar handen haar lichaam binnen, die haar een energieke boost gaf. Haar zicht stelde zich scherp en zonder echt te ademen, leek er meer zuurstof door haar lichaam te pompen. Al snel merkte ze het dier verslappen.